

בלבבי משכן אבנה

קכ

בלבבי משכן אבנה

עצמם המחשבה לknות דירה, עצמות המחשבה גוף, זו ממתנתו של הבורא. כלומר לא רק הKENIM הרגשיים, וההנאות הנשיות, אלא כל מחשבה, וכל הרגשה, וכל הרגשה, וכל נקודה בגוף ובנפש, הכל מתנה ממנו ית"ש. כל רעיון טוב שנופל במחשבה האדם, הוא ממנו ית"ש, וכן כל הפרטים עד הפרט הקטן ביותר. ככלומר, בהחלתו על האדם לראות את הטבתו ית' בדברים ה"גדולים", כממו, בנים וכד'. ולאחר מכן לראות, שכל כלו, כל מחשבתיו, כל הרגשותיו, כל תונעותיו כולן ממש ללא יציא מן הכלל, הן מנתנות והטבות מן הבורא ית"ש.

קספ

הרי שיש בך ב' חלקים, א. שלילת המחשבה שהוא חשב מעצמו, שהוא עשה מעצמו. ב. ההשנה שהכל ממנו ית"ש. וזה עבודת האדם, כי בטבע האדם רץ ואינו מתחבון כלל, ואוי הטבע נתן הרגשה לאדם שהוא חכם, וידיע וכוכ'ו. ולכך נוצר בוה החתונות על כל פרט ופרט, מהclin יש לי אותו, מכוחיו או ממנו ית"ש. האדם רגיל לחשוב שיש לו סיטואציה רשמיא", את הרוב הוא עושה, והקב"ה עוזר לו. ובאמת זה אינו כלל, אלא גם מה שהאדם עושה, הכל מכחו ית"ש. הן המחשבות הטבות, והן הכה הגפני לעמל ולקנות, הכל והוא מתנה ממנו ית"ש. גם מה שנתקרא השתרלות, מ"מ הכה לעשויות השתרלות, והדרות והעוצות היבין להשתREL, גם זה ממנו ית"ש. נמצא שהכל מתנה ממנו ית"ש.

קספה

ניתן דוגמאוות לדבר כיצד יקנה האדם את ההכרה שהקב"ה: אדם יושב, ושעטו שעה השקפת, והוא מתחבון, מי נתן לי את הבית זוג שלו, כיצד וכייה בה? מכמי, מהכמוני, לא! רק הקב"ה נתן לי אותה, ניתן דוגמא לדבר. אדם קנה דירה, ולאחר כמה שנים הדירה נחקרה, והרוויח ממון רב. בפשיטות האדם יכול להתחבון בך, שהקב"ה היטיב עמו שהוויה סך הגון, אולם אין די בך. האדם צריך להתחבון שגם את

האהבה התלויה בדבר, וגם אהבה שאינה תליה בדבר, ועובדת האדם לגנות אהבה זו מן הבכח לבפועל. וראשית יש לגלות בנפש את אהבה התלויה בדבר, ולאחר מכן יש לגלות את אהבה שאינה תליה בדבר. (יש ב"א שנולדו עם אהבה שאינה תליה בדבר בגילוי, ואצלם נקודה זו משתנת, שכן שכח זה קיים אצלם בגילוי, יכולים לעסוק בו מיד).

קספ

אהבה התלויה בדבר: הנה בשלב **שיוהה אהבה זו**, מוכחה שהאדם ידע ממי מקבל את הדבר. כי אילו סבור שהדבר שלו וכד', לא יודע בו דבר זה אהבה. כגון אם ראובן נותן לשמעון מתנה, ושמעון סבור שרואבן מחויר לו את חפציו ששאל ממנו, אין בחפץ זה כה לעורר את שמעון לאחוב את רואבן. הן הדברים אמרוים באהבת האדם את קונו. ראשית על האדם להכיר באופן מוחשי את המטובות שהקב"ה מיטיב עמו, ולאחר מכן, לאחר שחש את המטובות, שירק שע"כ יאהב את קונו אהבה התלויה בדבר. כאשר אדם חי מותך מלומדה, ואני מבחין בטובות הבורא שמשיטיב עמו, קשה ומעט א"א שיאהבת את קונו באמת אהבה שתלויה בדבר. ולכך, ראשית עבדות האדם, להתחבון ולראות بما הקב"ה מיטיב עמו וכייז.

קספ

עבדות האדם היא להבין ולראות, שמצד עצמו אין לו כלום, וכל מה שיש לו הכל בכל מכל כל זה מהקב"ה. ככלומר, לא רק הכרה שהקב"ה נתן לי הרבה מנתנות ומיטיב עמי רבות, אלא הכרה שהכל בכל מכל כל מהקב"ה, וכל מה שיש לי אינו אלא חטבה ממנו ית"ש. ניתן דוגמא לדבר. אדם קנה דירה, ולאחר כמה שנים הדירה נחקרה, והרוויח ממון רב. בפשיטות האדם יכול להתחבון בך, שהקב"ה היטיב עמו שהוויה סך הגון, אולם אין די בך. האדם צריך להתחבון שגם את

אותו, והרי שכל נתינות הלו הם גילוי אהבה אליו. וכך יעמוד ויחשוב, ואח"כ יאמר בפיו, רבעש"ע מי נתן לך חפץ זה? אתה ית"ש! ומדווע נתן לך אותו? כי אתה אוהב אותו, וכך יפרט עוד פרט ועוד פרט, ובכל פעם יזכיר את אהבתו, עד שיקבעו הדברים בלבו, שהקב"ה אוהבו. ובודאי שנוצר לחזור על כך במתינות אלפי פעמים, ועשירות אלפי פעמים, בפשיטות, מתחוק שימת לב, ובשקטות פנימית.

קספה

לאחר שיזכה האדם וקנה בלבו את מדת האהבה התלויה בדבר, עתה עבורהו לknות את מדת האהבה שאינה תלויות בדבר. ובאמת כבר כתבנו, שמדרחה זו מושרשת והוא "בקב"ה וישראל ח"ר". וזה ברור שישישראל ח"ר, הקב"ה ההבחנה של נשמו של ישראל, ולא של גופו. ולכך מדת אהבה זו, כל מהותה גלויה מהותה הפנימית של נשמה ישראל. וככדי שיזכה האדם לכך, ישיה בו מדת אהבה שאינה תלויות בדבר, בצורה בינויו ולא ניצוצות בלבד, וכך נוצר שבל חייו יהיו סביב לקב"ה, שככל מחשבתו תהיה מסביב לקב"ה (מלבד עסוק התוה"ק גנ"ל). וכך יהיה נתון למחשבות על הקב"ה, וממחשבות עם הקב"ה, וריבורים עם הקב"ה, והקב"ה יהיה מרכז כל חייו בכל עת ובכל שעיה. ואוי يتגלת בו "הקב"ה וישראל ח"ר הוא". וכל זאת, לאחר שכבר דרך האדם ברוך "הקב"ה וישראל ח"ר הוא". שדרבונו עד הנה, והצליח ועשה פרי, ובנו זך ונפוני, והקב"ה שוכן בקרבו. ואוי כל היותו היא התקשרות לקב"ה בפנימיות לבבו. ומתחוק שביטול את מחשבות הבהיר העולמי, ועסוק בלו במחשבות על הקב"ה, אוין אין מהיצה המעלמת מהקב"ה להתגלות בלבו. והנה הדברים רחבים עד למאור, ונגענו עד עתה כתיפה מן הים. אולם נשדרלנו להביא את האדם לפחותות להבנה וחיפוש דרך, שהחיו יחי עם הקב"ה בתמידיות, עד אשר יזכה שבל עת ובכל שעיה הוא משוחח עם הקב"ה בפשיטות ממש, מתחוק חזש שהקב"ה עמו, ושוכן בקרבו ממש. וכאשר האדם זכה לכך, הוא שומר כמעט בכל רגע ממש את הזיכרה שהוא חי עמו ית"ש בונכת,

לו את הדירה הו, האם ע"י חכמתו בחר אותה, או שזה מהקב"ה? וכך ירגע עצמו להתבונן עוד פרט ועוד פרט, בכל אשר לו, זמן רב, יום אחר יום. והנה תחילת התבונן במחשבתו, ואח"כ יאמר כן בפיו. ובתחלת בלשון נסתה, הקב"ה נתן לך, ואח"כ בלשון נסחד ונוכחת. כן ימשיך, עד אשר ישכיל בוואר לעיל עניין הדברו בלשון נסחד ונוכחת. גורא פקדון, ממשיך, אף אם זה מהכמתו ופיקחותו, אף אם זה וירגניש שאין דבר כזה מכובחו. וירגניש דבריו הרגשותיו וככיו וככיו, הכל של הקב"ה. דיבורו, הרגשותיו וככיו וככיו, הכל של הקב"ה.

קספו

כאשר אדם זוכה לחוש את הדברים, הוא מגיע למדרגת "ונחנו מה". מצד עצמו הוא חש שאינו לו כלום כלל וכלל, וכל אשר לו אינו אלא של בוראו. והוא אינו עניין של רצון לknות עונה, אלא תפיסת המציאות במוחו שהוא, שהכל של הקב"ה, והאדם אינו אלא כשמור של חכמה, ממון, ובנים, וככדו.

כז ירגע האדם את עצמו עוד פעם ועוד פעם, לראות את כל מהות חייו כשמור על דברים של הקב"ה. הבנים לא שלו, אלא פקדון מז הקב"ה. החכמה אינה שלו, אלא פקדון. הממון אינו שלו, אלא פקדון. ואוי אין שייך שום מהשבה כלל של "שליל", אלא הכל שלו ית"ש, והכל ממנו ית"ש. "שליל" עניינו, דבר שנינן לי מן הקב"ה בפקדון ע"מ לעבד בו את קוני, ותו לא מידי.

קספו

הנה כאשר האדם חש שבל דבר נתן לו מן הבורא ית"ש, עתה ציד לחתובן מפני מה הקב"ה נותן לך כל דבר ודבר? מפני שהוא אורח